

Лисицата му подхвърлила зрънца и пакъ запъла:

„Кукуругу пѣтленце,
Какиното момченце!
Прѣзь прозорче надникни
Още зрънца поклъвни:
Кака има хамбари,
Въ тѣхъ храница съ товари!

Послѣ добавила:

„Гледай, гледай пѣтлю, шо ли нѣмамъ! Само се покажи! Не вѣрвай котарака! Хе-е, да бѣхъ искала да те изямъ, откога, откога да съмъ сторила това! А пъкъ азъ те обичамъ, искамъ свѣтъ да ти покажа, на умъ и разумъ да те науча. Покажи се, пѣтленце, азъ ще ида задъ жгъла“.

Въ това врѣме тя се притаила до стѣната. Пѣтелтъ се покачилъ на долапа, за да види издалечъ отишла ли си е лисицата. Послѣ той подалъ глава прѣзь прозореца, а лисицата го сграбчила—и хайде да я нѣма.

Провикналъ се пакъ пѣтелтъ за помощъ, ала котаракътъ не го чулъ. Лисицата отнесла пѣтела и го изяла въ горския гжсталакъ; остали само опашката и перошината му, и тѣхъ вѣтърътъ отвѣлъ.

Върнали се старецътъ и котаракътъ, ала не намѣрили пѣтля. Разтѣжили се тѣ, заплакали и рекли:
„Тѣй е то, когато се не слуша!“

